

Arrest

nr. 226 328 van 19 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 februari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. DETHIER die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal niet ontvankelijk verklaard aangezien zij reeds internationale bescherming verkregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Spanje. Verzoekers gingen hiertegen niet in beroep.

Naar aanleiding van hun volgend verzoek verwijzen verzoekers naar de situatie in hun land van herkomst en verklaren zij dat hun hele familie in België verblijft.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die hun kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Verzoeker voeren in het verzoekschrift aan dat zij niet langer kunnen genieten van hun internationale bescherming daar de Belgische Staat, door te weigeren hun paspoorten terug te geven, hen belet terug te keren naar het land waar zij genieten van hun internationale bescherming.

Uit de bij het verzoekschrift gevoegde mailcorrespondentie gevoerd met de asielinstanties blijkt inderdaad dat verzoekers gevraagd hebben hun paspoorten terug te krijgen. Tevens blijkt uit het automatisch antwoord van het CGVS op 28 januari 2019 dat de verwerkingstermijn van de te behandelen vragen door omstandigheden is opgelopen tot 2 maanden. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers ponereren, kan hieruit niet blijken dat de Belgische asielinstanties onwillig zijn hun paspoorten terug te geven. Evenmin tonen zij hiermee aan dat de bescherming die hen in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Spanje.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 juni 2019, voeren verzoekende partijen aan dat zij een aanvullende nota wensen in te dienen waaruit blijkt dat zij geprobeerd hebben om terug te keren naar Spanje, maar dat dit hen wordt verhinderd door de Dienst Vreemdelingenzaken die hun documenten niet wil teruggeven.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

4.3.1. Verzoekende partijen beperken zich er immers, verwijzende naar enkele per aanvullende nota bijgebrachte e-mailberichten gelijkaardig aan eerder door hen neergelegde mails gevoegd bij hun verzoekschrift, opnieuw toe erop te wijzen dat zij proberen terug te keren naar Spanje, alwaar hen internationale bescherming werd verleend - reden waarom hun eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal op 18 juni 2018 niet-ontvankelijk werd verklaard,

beslissingen waartegen zij niet in beroep gingen - maar dat hun terugkeer door de Dienst Vreemdelingenzaken zou worden verhinderd aangezien de DVZ hen hun documenten niet terug zou willen bezorgen.

In voornoemde beschikking van 13 juni 2019 werd dienaangaande eerder al het volgende gesteld:

“Verzoeker voeren in het verzoekschrift aan dat zij niet langer kunnen genieten van hun internationale bescherming daar de Belgische Staat, door te weigeren hun paspoorten terug te geven, hen belet terug te keren naar het land waar zij genieten van hun internationale bescherming.

Uit de bij het verzoekschrift gevoegde mailcorrespondentie gevoerd met de asielinstanties blijkt inderdaad dat verzoekers gevraagd hebben hun paspoorten terug te krijgen. Tevens blijkt uit het automatisch antwoord van het CGVS op 28 januari 2019 dat de verwerkingstermijn van de te behandelen vragen door omstandigheden is opgelopen tot 2 maanden. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers poneren, kan hieruit niet blijken dat de Belgische asielinstanties onwillig zijn hun paspoorten terug te geven. Evenmin tonen zij hiermee aan dat de bescherming die hen in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Spanje.”

Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op. Het feit dat, zoals blijkt uit de bij de aanvullende nota gevoegde mailcorrespondentie (met de Dienst Vreemdelingenzaken), er voor de teruggave van (identiteits-, nationaliteits- of andere) documenten die bij de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal werden voorgelegd, welbepaalde procedures dienen te worden gevolgd en /of er bepaalde voorwaarden zijn waaraan dient te worden voldaan alvorens men zijn of haar stukken kan terugkrijgen, kan geenszins worden gelijkgesteld met of beschouwd worden als een weigering van de Belgische asielinstanties om die bepaalde documenten ook effectief terug te geven, zoals verzoekers voorhouden. Er blijkt geenszins uit en hieruit kan allerminst worden afgeleid dat, zoals verzoekende partijen beweren maar niet weten hard of aannemelijk te maken, de Belgische autoriteiten en in het bijzonder de Dienst Vreemdelingenzaken een terugkeer van verzoekende partijen naar Spanje zou willen verhinderen, laat staan moedwillig.

De Raad acht het overigens ten zeerste opmerkelijk en bevreemdend dat, indien en zoals blijkt uit een bij het verzoekschrift gevoegde mail van 1 oktober 2018, verzoekende partijen reeds begin oktober 2018 -enkele maanden dus na voormelde beslissingen ‘niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat (...)’ van midden juni 2018 in het kader van hun eerste, vorig verzoek om internationale bescherming - de wil en intentie hadden om terug te keren naar Spanje (zie mail van F.L.), zij op 26 oktober 2018 een nieuw, volgend verzoek om internationale bescherming indienden. Het is immers weinig logisch en een geheel bevreemdende manier van handelen dat wanneer verzoekende partijen begin oktober 2018 al het idee en de wil hadden om terug te keren naar Spanje, wat overigens een indicatie is dat zij geen vrees ten aanzien van Spanje koesteren, zij korte tijd later hier in België een nieuw, volgend verzoek om internationale bescherming indienden. In dit verband kan er ook op worden gewezen dat de Belgische wetgeving, zoals o.a. artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, net voorschrijft dat bij een verzoek om internationale bescherming de door de verzoeker om internationale bescherming voorgelegde identiteits- en nationaliteitsdocumenten gedurende de duur van de behandeling van dit verzoek door de asielinstanties worden bewaard, *nota bene* dus net datgene dat verzoekende partijen thans in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming aan de Dienst Vreemdelingenzaken verwijten, doch hetgeen dus also wettelijk is bepaald.

Het voorgaande geldt en klemmt des meer nu uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat na het afsluiten van hun eerste verzoek om internationale bescherming aan verzoekende partijen begin oktober 2018, meer bepaald op 4 oktober 2018 en dus een drietal weken voor het indienen van huidig volgend verzoek, hun paspoorten werden terugbezorgd (administratief dossier, bundel 1^e verzoek, map documenten, ‘afgifte van documenten – teruggave van documenten’ d.d. 4 oktober 2018). Blijkens de informatie opgenomen in het administratief dossier kregen verzoekende partijen op 4 oktober 2018 hun paspoorten terug op het Commissariaat-generaal, een periode dat ze blijkens de door hen bijgebrachte stukken al zinnens waren om naar Spanje terug te keren en in het kader waarvan zij net die stukken zoals hun paspoorten een belangrijke rol toeschrijven.

4.3.2. Het feit dat verzoekende partijen willen terugkeren en zouden proberen terug te keren naar Spanje, waar hen internationale bescherming werd verleend, maar dat dit beweerdelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou worden tegengehouden, een stelling en onwil/tegenwerking die ze evenwel niet aannemelijk weten te maken, maakt hoe dan ook geen nieuw element uit dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in van diezelfde wet in aanmerking komen, zoals al eerder in de beschikking van 13 juni 2019 werd gesteld. Dienaangaande dient te worden benadrukt dat, zoals eerder in voormelde beschikking werd opgemerkt, verzoekende partijen niet aantonen dat de bescherming die hen in Spanje werd verleend niet meer actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten aanzien van Spanje. De vaststelling dat verzoekende partijen willen terugkeren naar Spanje duidt daarentegen op het tegendeel.

4.3.3. Wat de reis zelf terug naar Spanje betreft, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet *in concreto* aantonen dat zij daadwerkelijk al ernstige inspanningen hebben ondernomen om hun terugreis te regelen, bijvoorbeeld door zich te wenden tot o.a. de Spaanse diplomatieke diensten in België, laat staan dat zij enigszins aantonen dat de Belgische autoriteiten hun terugkeer zouden willen verhinderen. De Raad herhaalt dat het feit dat blijkens de door verzoekende partijen bijgebrachte mailconversaties bepaalde voorwaarden worden opgelegd en/of een bepaalde procedure dient te worden gevolgd om documenten terug te kunnen krijgen geenszins zonder meer kan worden gelijkgesteld met een weigering hen die stukken terug te bezorgen. Enige onwil vanwege de Belgische autoriteiten om verzoekende partijen stukken terug te bezorgen en/of om hen naar Spanje te laten terugkeren, wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3.4. De Raad wijst er voorts op dat het buiten zijn bevoegdheid valt om te onderzoeken waar precies, bij welke dienst, de paspoorten en/of andere reis- en identiteitsdocumenten van de verzoekende partijen zich heden mogelijk bevinden en hoe zij deze kunnen terugkrijgen.

Verder dient met stip te worden benadrukt dat het allerminst de bedoeling/het opzet is van een verzoek om internationale bescherming om administratieve (en veeleer formalistische) handelingen, zoals het terugvragen van aan de Belgische asielinstanties voorgelegde documenten, te stellen en bewerkstelligd te (trachten te) verkrijgen. Hiertoe zijn andere procedures voorzien en verzoekende partijen dienen van de geëigende procedure(s) gebruik te maken.

Verzoekende partijen gaan voor het overige niet in en laten na concrete en valabele argumenten te formuleren die de grond in de beschikking van 13 juni 2018 in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

5. Derhalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS